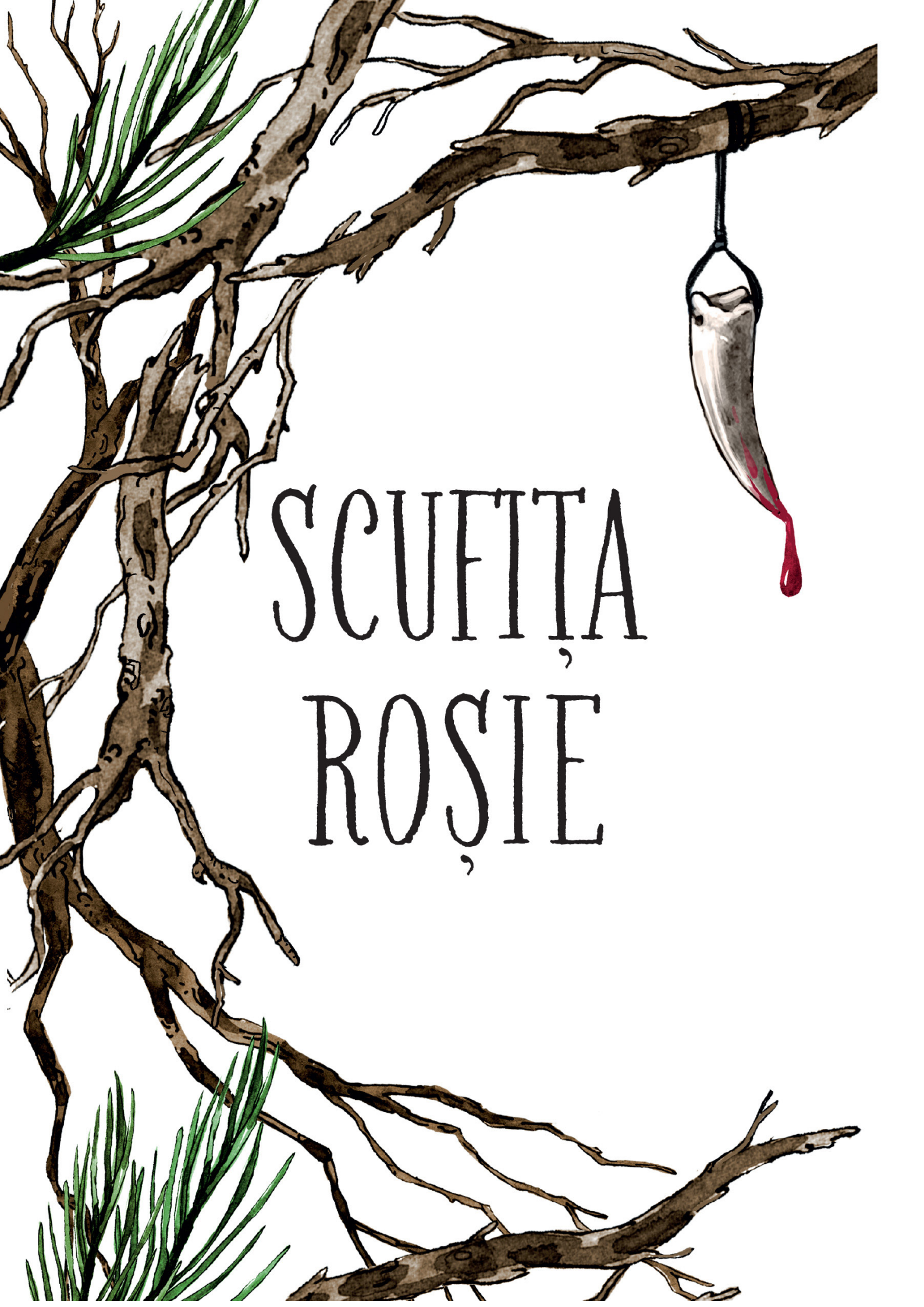

An illustration of a gnarled, brown tree branch with several green pine needles. A knife is hanging from the branch by its handle, with a single drop of red blood falling from the blade. The text "SCUFȚA ROSIE" is written in a stylized, black, serif font across the middle of the image.

SCUFȚA ROSIE

In prima zi de primăvară, lupii mănâncă cea mai frumoasă fată.

Anunță în oraș ce fată doresc creștându-i ușa casei și urinzându-i pe trepte. Nimeni nu-i vede pe lupi, la fel cum nimeni nu vede roua înainte să cadă pe frunze. Când iarna se apropie de sfârșit, orașul, sedus de înghetarea primăverii, crede că vraja s-a rupt. Dar apoi vine momentul însemnatului. Uneori cu câteva săptămâni înainte să fie mâncată fata, uneori cu câteva zile, căci lupii se hotărăsc asupra prăzii în ritmul lor. Dar odată ce au ales, fata e a lor. Nu se pot împotrivi nici ea, nici familia ei. În ajun de primăvară, lupii urlă după ospățul lor, iar locuitorii orașului o conduc pe aleasă până la marginea pădurii și o trimit înăuntru. Dacă n-o trimit, urmează să se întâmple lucruri mult mai rele decât pierderea unei fete frumoase, deși nimeni nu știe despre ce ar putea fi vorba. Curând se aude din păntecul pădurii un al doilea urlat: mai potolit, sătul, lupii și-au făcut treaba. Oamenii se împrăstie. Fata e uitată. Un preț de plătit pentru descătușarea timpului.

Dar primăvara întârzie.

A mai trecut un an.

Casele tremură, în ciuda boarei apusului, a dulcii răzvrătiri a florilor. O mamă și un tată stau cu buzele crăpate și cu unghiile rupte, uitându-se la fata care mestecă ultima bucată de carne de pe os, cu părul roșcat înmuiat în sosul din farfuria ei. N-au crezut că ar putea fi în pericol, pentru că se născuse cu membre ca fusele, nas ca râțul de porc și piele cafenie de țărancă – o copie tulbure a celor care o aduseseră pe lume. Erau siguri că o vor avea alături toată viața. Dar frumusețea, la fel ca lupii, are nevoie de timp până se stabilește acolo unde vrea, sădind o înfricoșare lentă, rece în inima mamei. Ochii fetei devin safire adânci, pielea îi lucește ca mierea, gâtul i se întinde maiestuos ca al unei lebede...

Și totuși, semnul de pe ușă o surprinde. A fost prea multă vreme o oarecare. Frumusețea a venit ca o boală. Fata nu se bizuie deloc pe ea, de parcă ar fi o vopsea gata să se cojească. Să mori pentru un asemenea fleac...

Animale proaste.

Nu-și bate capul să se teamă.

Are virtutea de partea ei.

Întinde mâna după cuțitul de pe masă, cel cu care i-a tăiat carnea tatăl ei. Colții de oțel ai cuțitului salivează atunci când îi șterge, pătând cu grăsime pelerina pe care și-a împletit-o pentru ocazia aceasta. Roșie ca sângele, strălucitoare ca focul. O caută cu lumânarea, dacă poartă așa ceva în pădure. Dar de lupi nu te poți ascunde. Mai bine să se termine repede.

Cuțitul e greu în mâna ei.

Unde să-l țină?

Am nevoie de un coș pentru bunica, anunță ea.

Mama ei nu spune nimic.

Tatăl ei mănâncă mai departe.

Casa bunicii e dincolo de râu, zice fata. Vă trimit vorbă după ce ajung în siguranță.

Mama se ridică și adună cu răsuflarea tăiată chifle tari, fructe mălăiețe, brânză cu gust înțepător. Tatăl îi aruncă mamei o privire. Mâncare risipită într-o misiune inutilă. Dar nu se ceartă. Nu în seara aceasta. În plus, fiica lui e la fel de încăpățânată ca mama nevastei lui, genul de femeie care chiar se așteaptă să primească un coș de la un musafir, fie și de la unul care fuge de lupi.

Soarele aruncă luciri furioase, o flacără înhățată într-un pumn. Lupii urlă în pădure.

Fata se simte speriată pentru prima oară.

Până acum s-a gândit că o să-i învingă cum-va. Om contra animal. Bine contra rău.

Cântecul lupilor e cel care o răscolește – un bocet autocompătimitor, de parcă nu s-ar putea abține. Sunt prizonierii firii lor.

Iar bunătatea nu-i o armă în fața celor pose-dați.

Chiar și așa, fata intră calmă în pădure.

Orașul o aduce până la marginea pădurii, toți până la unul, bărbați, femei, copii, și așteaptă până după ce pleacă, cu mâinile încleștate de parcă s-ar ruga pentru sufletul ei. De fapt, sunt acolo ca s-o împiedice să fugă înapoi.

Papucii calcă trosnind peste crenguțe, în față i se deschide o potecă șovăielnică, o cărăruie făcută de fetele trimise la moarte înaintea ei. Și le amintește pe fetele acelea, născute frumoase, născute însemnate, care se furișau prin oraș ferindu-se de ochii celor care urmau să le sacrifice. Știau surorile acelea ale ei. Mult dinainte să vină lupii. Știau că erau carne pentru ei.

Poteca se îngustează, copacii dau să o înhațe. Fata e obișnuită cu potecile care se închid. Nu numai frumusețile suferă. Și celelalte fete sunt pângărite de lupi. Fetele care n-au fost alese. Băieții scormonesc printre ele ca prin resturi. De aceea orice fată care se mărită face curat după soțul ei fără să se plângă. Are noroc că a rămas în viață, i se spune printre bombăneli și mârâieli. Are noroc că animalele nu dau doi bani pe frumusețea lor. Și mama ei a fost o fată din aceea aleasă din grămada de resturi. Fata a văzut asta pe chipul tatălui ei. Toți bărbații își petrec viața tânjind după aceea pe care n-o pot avea. După fata devorată de lupi. Devin prizonierii celei de pe locul doi. De asta nu-i fericit niciodată tatăl ei. Iar ea s-ar fi măritat cu un băiat cam la fel.

Dar nu și-acum.

Indiferent ce se întâmplă de-acum înainte, viața ei va fi altfel.

Însă o altfel de viață vine cu un preț.

O plătești mergând pe cărarea dintre viață și moarte.

Cuțitul e ascuns în coș. Fata are o sclipire argintie în ochi. Las' să vină. Iar ei apar ca din senin, încetoșând locul unde se termină poteca. Un trib de umbre fără formă, ca niște duhuri invocate de-o dorință. Îi dau de gol ochii, semiluni galbene și nemiloase, vechi de când

lumea. Ea își ridică scufia roșie ca pe o armură, se întărește...

E prinsă în capcană de lumina lunii, torța pădurii.

Ei o încercuiesc. Băieți în pantaloni de piele neagră, cu piepturile goale, cu antebrate vânjoase. Pentru o clipă, fata crede că totul e un șiretlic: că n-au existat niciodată lupi, doar băieți care aleg o fată pentru ei. O fată care să fugă cu tribul lor rebel. O prințesă pentru prinți răzvrătiți... Le vede însă buzele pline de bale, dungile de păr care le coboară pe burtă. Simte miros de mosc sălbatic.

Asta-i problema cu lupii. Sunt șarlatani. Își schimbă forma ca să te atragă mai aproape. Nu le ajunge că te omoară. Vor să se joace cu tine mai întâi.

Tu alegi, vorbește unul dintre băieți, cu craniul negru și dinți lungi.

Cuvintele lui sunt cumva umede și plângăcioase, o rugămintă neobișnuită.

Pe urmă, fata vede foamea din ochii lui. Din ochii tuturor.

Acum înțelege.

Trebuie să aleagă ea ce lup o s-o mănânce.

Ăsta-i jocul.

Joacă-l, își spune ea.

Supraviețuirea nu vine din a te împotrivi jocului, ci din a-l câștiga.

Nu se grăbește, îl evaluează pe fiecare, iar între timp strecoară mâna în coș și pipăie după cuțit, plimbându-și ochii în sus și-n jos pe coastele lor slabe, înfometate, de parcă ar fi flămânzit tot anul așteptând acest moment. Numai că unul dintre ei e altfel. El, șeful haitei, ascuns în umbră cu brațele încrucișate, cu pieptul umflat, cel

care nu-i flămând deloc, care arată sincer plictisit. Are pielea albă ca perla și bucle negre, ciufulte, de parcă ar fi însuși Cupidon, are o frumusețe atât de neasemnătoare cu a celorlalți încât știe că el va fi ales, la fel cum a fost ales de fiecare dată până atunci. Dar asta nu înseamnă o cucerire, spun ochii lui. El vede rățușca urâtă din ea, frumusețea ei descoperită, și nu dobândită. Din cauza asta n-o să aibă gust la fel de bun. *Alege pe altcineva*, îi transmite el. El e sătul. Dar degeaba. Pentru că el e însăși frumusețea întruchipată. Și de asta știe că fata o să-l aleagă pe el.

Iar ea îl alege.

Plecați, le spune șeful haitei celorlalți.

Ei scheaună, dar nu se împotrivesc, se întorc șchio-pătând între copaci.

O să capete resturile, îi spune alesul fetei.

Acum e singură cu el. O privește. Ochii reci, galbeni, se încălzesc și devin aurii. Obrajii lui palizi capătă o culoare rozalie. După ce restul au plecat, o scrutează iar cu privirea. Stă drept. I se umple gura de salivă.

Pe urmă vede că mâna ei e în coș.

Ea strânge cuțitul.

El ori n-a observat, ori nu-i pasă.

Dar te rog, îi spune. Mănâncă ce ți-ai adus pentru picnic. Îngrașă-te. O să ai gust mai bun.

Coșul e pentru sora mea, răspunde ea. Locuiește pe celălalt mal al râului. Cu bunica.

El ciulește urechile.

Râul e dincolo de teritoriul nostru. Nu le cunosc pe fetele care locuiesc acolo, recunoaște el. Trebuie să fie numai piele și os.